

Later als ik groot ben

Marian Keyes bij Boekerij:

Met een knipoog

Nu of nooit

De andere kant van het verhaal

Sushi voor beginners

Nu even niet

Later als ik groot ben

Marian Keyes

Later als ik groot ben

Opgroeien is hard werken...
zelfs als je al volwassen bent

ISBN 978-90-225-9328-8

ISBN 978-94-023-1689-6 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Grown Ups*

Vertaling: Sabine Mutsaers

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | Punchdesign

Omslagbeeld: © Johannes Wiebel | Punchdesign, using images from Shutterstock.com

Auteursfoto: © Dean Chalkley

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2020 by Marian Keyes

© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Johnny Casey kreeg een gigantische hoestbui – een stukje brood in het verkeerde keelgat. Maar de gesprekken aan de lange eettafel gingen gewoon door. Lekker dan. Hij kon hier wel doodgaan, letterlijk dóódgaan, op zijn negenenveertigste verjaardag, en zouden zijn broers, hun echtgenotes, zijn bloedeigen vrouw Jessie of een van de kinderen het zelfs maar merken?

Zijn beste hoop was Jessie, maar zij legde in de keuken de laatste hand aan de volgende ingewikkelde gang van het menu. Hij kon alleen maar hopen dat hij lang genoeg zou leven om ervan te eten.

Een slokje water hielp niet, de tranen liepen over zijn wangen. Toen vroeg Ed, zijn jongere broer, eindelijk: ‘Gaat het een beetje?’

Johnny wuifde manhaftig zijn bezorgdheid weg. ‘Verslikt. Stukje brood.’

‘Ik dacht even dat je stikte,’ zei Ferdia.

Waarom zei je dan niks, waardeloze niksnut? Tweeëntwintig jaar en jij maakt je drukker om Syrische vluchtelingen dan om je eigen stiefvader die zijn laatste adem uitblaast!

‘Het zou toch jammer zijn,’ zei Johnny schor. ‘Doodgaan op mijn verjaardag.’

‘Je zou heus niet doodgegaan zijn,’ zei Ferdia. ‘Een van ons had de heimlichgreep kunnen proberen.’

Dan had wel eerst iemand moeten merken dat ik hier dood zat te gaan, hè?

‘Weet je wat er pasgeleden is gebeurd?’ vroeg Ed. ‘Met Heimlich, de bedenker van de heimlichgreep? Hij kreeg eindelijk, op zijn zevenen-tachtigste, de kans om zijn greep in het echt op iemand toe te passen.’

‘En werkte dat? Heeft hij diegene gered?’ Die vraag kwam van Liam,

de jongste Casey-broer, helemaal aan de andere kant van de tafel. ‘Het zou nogal gênant zijn als hij zijn eigen greep toepaste en het slachtoffer zou het loodje leggen.’

Laat het maar aan Liam over om in elke situatie iets lulligs te zeggen, dacht Johnny. Moet je hem nou zien zitten, achterovergeleund in zijn stoel. Liam had een vanzelfsprekende zorgeloosheid waar Johnny de kriebels van kreeg. Op zijn eenenveertigste teerde hij nog altijd puur op zijn knappe uiterlijk en een hoop bluff. Zoals hij daar zat, met zijn surfhaar, de knoopjes van zijn verkreukelde hemd voor de helft open.

‘Net als Segway, de man die de Segway heeft uitgevonden,’ zei Ferdia. ‘Hij beweerde dat die dingen volkomen veilig waren, maar hij is wel op een Segway aan zijn einde gekomen.’

‘Om heel eerlijk te zijn,’ zei Ed, ‘beweerde hij alleen dat je nooit zou omkieperen op zo’n ding.’

‘Wat is er gebeurd dan?’ vroeg Johnny, die ondanks zijn wrok ten opzichte van het hele stelletje geïnteresseerd was in het antwoord.

‘Hij is per ongeluk van een klif gereden. Op een Segway.’

‘Jezus.’ Nell, Liams vrouw, begon te giechelen. ‘Vertrouwde hij te veel op zijn eigen reclame? Zo van: ze zijn tamelijk veilig, dus ga ik er maar meteen van uit dat ze álles kunnen hebben?’

‘Hij werd high van zijn eigen handel,’ zei Ferdia.

‘Daar weet jij alles van, hè?’ Liam wierp zijn neef een vernietigende blik toe.

Ferdia keek kwaad terug.

Dus de vete tussen die twee speelt weer? Wat is er nou weer aan de hand?

Hij zou het straks wel aan Jessie vragen. Zij hield de bondjes en grieven van de familie Casey haarfijn bij – daar leefde ze voor. Waar was ze eigenlijk? O, ze kwam er net aan. Met een dienblad vol... sorbets, zo te zien.

‘Even de smaakpapillen neutraliseren!’ meldde ze. ‘Citroenspoom met wodka.’

‘En wij dan?’ vroeg Bridey. Bridey was twaalf en trad op als vertegenwoordigster van de jongste vijf neefjes en nichtjes. Ze bewaakte angst-

vallig hun rechten. ‘Wij mogen onder geen beding wodka. Daar zijn we véél te jong voor.’

‘Daar heb ik rekening mee gehouden,’ zei Jessie.

Natuurlijk heeft ze daar rekening mee gehouden, dacht Johnny. Jessie liet nooit een steekje vallen.

‘Voor jullie alleen citroen.’

Soms begreep Johnny niet hoe Jessie het volhield. Ook al was Bridey zijn eerstgeborene, hij ergerde zich soms mateloos aan haar.

Bridey droeg de jongste kinderen intussen streng op om, mocht hun sorbet ‘ook maar enigszins raar smaken’, met onmiddellijke ingang af te zien van consumptie.

Die woorden gebruikte ze echt. ‘Afzien van consumptie.’ En ‘met onmiddellijke ingang’.

Op dat soort momenten vroeg Johnny Casey zich af of het wel verstandig was om kinderen naar dure scholen te sturen. Ze werden er onuitstaanbaar van.

Jessie nam haar plaats aan het hoofd van de tafel weer in. ‘Gaat alles goed hier?’ vroeg ze.

Er steeg een opgewekt instemmend gemompel op, want zo ging dat in Jessies wereld.

Maar toen het rumoer verstomd was, zei Eds vrouw Cara: ‘Ik moet het toch zeggen: ik vind het dodelijk saai.’

Er volgde goedmoedig gegrinnik, en iemand mompelde: ‘Altijd lachen met jou.’

‘Ik meen het.’

Diverse hoofden schoten met een ruk omhoog van de glazen spoom. Alle gesprekken vielen stil.

‘Ik bedoel: spoom, serieus?’ zei Cara. ‘Hoeveel gangen moeten we nog uitzitten? Hadden we niet gewoon pizza kunnen eten?’

Oké, Cara had wat probleempjes. Op z’n zachtst gezegd. Maar verder was ze een schat, een van de aardigste mensen die hij ooit had ontmoet. Johnny’s blik ging nerveus naar Ed; het was immers zijn taak om zijn vrouw onder de duim te houden. Als dat tenminste niet al te seksistisch gedacht was, en ja, Johnny gaf toe dat het dat was.

Maar Ed leek met stomheid geslagen te zijn. ‘Wat krijgen we nou?’ zei hij. ‘Jessie, sorry hoor!’

Jessie bleef geschokt zwijgen.

In een poging de boel weer een beetje normaal te laten verlopen, nam Johnny een luchtige toon aan. ‘Ach joh, Cara, Jessie heeft zo haar best gedaan...’

‘Ze heeft niks hoeven doen! Het komt allemaal van de cateraar.’

‘Welke cateraar?’ klonken meerdere stemmen.

‘Ze gebruikt voor dit soort dingen altijd een cateringbedrijf.’

Jessie zou nooit een cateraar gebruiken. Ze is gek op koken.

Aan beide kanten van de tafel was nu een soort geschokte opschudding ontstaan.

‘Hoeveel heb jij gedronken?’ vroeg Ed aan Cara.

‘Niks,’ antwoordde ze. ‘Omdat ik die klap...’

‘Op je hoofd!’ zei Ed, en zijn opluchting was hoorbaar. ‘Ze heeft een klap op haar hoofd gekregen. Er viel een uithangbord van een winkel en dat kreeg ze op haar...’

‘Zo is het niet gegaan.’

‘We dachten dat het wel meeviel...’

‘Jij wilde gewoon dat het meeviel,’ zei Cara. ‘Ik wist dat het mis was.’

‘Je moet naar de spoedeisende hulp!’ Jessie probeerde moeizaam de verzorgende en overheersende kant van haar persoonlijkheid weer aan te zwengelen. ‘Je hebt duidelijk een hersenschudding. Ga onmiddellijk naar het ziekenhuis, waarom ben je eigenlijk nog hierheen gekomen?’

‘Omdat Ed dat geld moet lenen van Johnny,’ zei Cara.

Waarop Jessie uiteraard onmiddellijk vroeg: ‘Welk geld?’

‘Van die andere bankrekening,’ zei Cara. ‘O, god, dat had ik niet mogen zeggen.’

‘Welke bankrekening?’ vroeg Jessie. ‘Wat voor lening?’

‘Cara, naar het ziekenhuis. Nu.’ Ed stond op van tafel.

‘Johnny?’ Jessie keek hem aan en hield zijn blik vast.

Hij wist hoe ze was: ze zou hier verder haar mond houden, maar straks kon hij de wind van voren krijgen. Maar hij had nog een troef achter de hand. ‘Jessie? Hoezo catering?’

Ferdia keek Johnny onverwacht dreigend aan en zei kwaad: ‘Ga je haar dit echt aandoen?’

‘Ik heb het recht om het te weten.’

Ferdia zweeg even. De toon die hij aansloeg tegen zijn stiefvader had diverse lagen. ‘Jij? Jij hebt nergens recht op.’

Het afgrijzen glibberde door Johnny’s maag als een kluwen palingen.

Alle anderen keken naar Jessie. Maakte Superwoman echt gebruik van cateraars?

‘Wij horen hier niet aan blootgesteld te worden,’ zei Bridey op gedempte toon. ‘We zijn kinderen. Het is ongepast.’

Jessie, vastgepind door de collectieve strakke blikken, liet haar ogen snel langs de aanwezigen gaan. Ze had iets paniekerigs. ‘Ja, oké, ja!’ Het klonk getergd. ‘Soms. Nou en?’

‘En dat was dan de dag dat er een einde kwam aan mijn jeugd,’ mompelde Bridey.

‘Hoe wist jij dit?’ vroeg Liam aan Cara.

‘Ik heb een tijdje Jessies boekhouding gedaan,’ zei Cara. ‘Telkens als we weer zo’n etentje hadden gehad waar geen eind aan kwam, was er een fiks bedrag overgemaakt naar de rekening van Cookbook Café. Je hoeft echt geen hogere wiskunde gestudeerd te hebben om te...’

‘Ik heb vijf kinderen, tussen de acht en de tweeëntwintig!’ riep Jessie uit. ‘Ik run een bedrijf, het aantal uren in een dag is beperkt en jij bent nooit thuis, Johnny, en...’

Cara stond op. ‘Ik kan maar beter naar het ziekenhuis gaan,’ zei ze. ‘Voordat ik met jullie allemaal ruzie krijg. Kom, Ed.’

‘Hé Cara, vind je mijn nieuwe haar écht mooi?’ kwam Saoirse van achttien ertussen.

‘O liefje, vraag dat nou niet!’ zei Cara. ‘Je weet dat ik dol op je ben.’

‘Dus je vindt het stom?’

‘Door die pony lijkt je gezicht net de maan.’

Haar gezicht lijkt echt net de maan! Cara beschrijft het perfect. Maar zoiets zeg je niet tegen een tienermeisje.

Bij het zien van Saoirses verbijsterde gezicht leek Cara zich zo schul-

dig te voelen dat ze er beroerd van werd. ‘Sorry, Saoirse. Het groeit wel weer aan. Ga nou mee, Ed.’

‘Nog even voordat je gaat.’ Liam kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Die massage van laatst, vond je die echt... Welk woord gebruikte je ook alweer?’

“Hemels”? Nee, ik vond het verschrikkelijk. Vergeet je plannen om masseur te worden maar. Je bakt er niks van.’

‘Hé!’ Nell sprong op de bres voor haar echtgenoot. ‘Hij doet zijn best.’

‘Waarom neem jij het voor hem op?’ vroeg Cara.

Liam veerde plotseling op. Hij rook bloed. ‘Waarom zou zij me niet steunen? Zeg het dan, Cara! Vertel op.’

‘Niet doen, Cara.’ Nells toon was scherp.

‘Vertel op,’ beval Liam.

‘Nee!’ riep Nell. ‘Cara, denk erom, het kan zich ook tegen jou keren.’

‘Vertel op,’ zei Liam op dringende toon.

En toen, omdat ze een hersenschudding had en in de war was en het haar allang niet meer kon schelen, vertelde ze hun alles.

Een half jaar eerder

April

Pasen in Kerry

1

Even na zeven uur die morgen werd Cara gebeld via de interne lijn.

Het was Oleksandr, de portier. ‘Die mafkees is geland. Ik verwacht hem over drie minuten.’

Cara richtte zich tot haar stagiair. ‘Vihaan, showtime.’ Ze trok haar rok nog een keer recht en streek even over haar haar, dat in een chignon was opgestoken. ‘Denk erom...’

‘Ik moet doen wat jij doet. Blijven lachen. Niks zeggen.’

‘Nooit laten merken dat je geschokt bent, waar hij ook mee aankomt.’

‘Echt, ik kan niet wachten. Ik hoop dat hij afschuwelijk is.’

‘Hou op.’ Eerst Oleksandr die zo oneerbiedig deed, en nu Vihaan. In deze functie mocht je dit soort dingen niet eens denken.

Cara nam, geflankeerd door Vihaan, haar positie in bij de entree van de met grote bloemstukken gevulde lobby. Ze zette haar meest hartelijke glimlach op en deed een stapje naar voren. ‘Welkom terug in Hotel Ardglass, meneer Fay.’ Haar verwelkoming was oprecht, ze hield van het hotel. ‘Ik ben Cara Casey en dit is mijn assistent Vihaan...’

‘Het kan me niet schelen hoe je heet, breng me gewoon naar mijn kamer.’

‘Jazeker, meneer.’

‘Stuur mijn bagage naar boven. Onmiddellijk. Niet over een kwartier, nú.’

Cara wierp een doordringende blik in de richting van Anto de piccolo. *Hup, hup, hup.* ‘De lift is deze kant op, meneer Fay.’

In de lift vroeg Cara, bewust op gedempte toon: ‘Hoe was uw reis hierheen?’

‘Lang. *Fucking* saai.’

‘Waar komt u...’

‘Geen geklets.’

Bij de deur van de suite bleek de elektronische sleutel naar behoren te werken. De sleutels van het Ardglass werkten altijd, maar de wet van Murphy had er best voor kunnen zorgen dat het uitgerekend vandaag misging.

‘Welkom terug in de McCafferty-suite,’ zei Cara.

Deze suite op de derde verdieping, een van de vijfenvijftig kamers die het Ardglass telde, was haar favoriet: de hoge schuiframen met uitzicht op de groene bomen van Fitzwilliam Square, de originele georgiaanse kroonlijsten, en de badkamer, met een bad op leeuwenpoten en vloerverwarming...

‘Hier is uw bagage!’ Anto kwam binnen met zijn trolley.

‘Het beste hotel in Dublin,’ zei Fay sarcastisch.

Maar het was wel degelijk het beste hotel: het beste beddengoed, het beste eten, het beste wellnesscentrum. Wat het boven alle andere hotels deed uitstijgen, was de service door het multiculturele personeel: intuïtief en naadloos, respectvol maar ontspannen. Iedereen voelde zich hier speciaal, van pasgetrouwde stelletjes met een kleine portemonnee die hier één heerlijke huwelijksnacht doorbrachten tot doorgewinterde vaste bezoekers van luxehotels met een dikke portemonnee.

‘Waar wilt u uw bagage hebben, meneer Fay?’ vroeg Anto.

‘Steek de boel gewoon in je reet.’

‘Dat past niet, meneer.’ Anto hield het altijd op brutale Dublinse humor.

‘Maar wel in die van haar.’ Billy Fay wees naar Cara. Maar zodra de klap aankwam, had ze de pijn al weggestopt, en ze voelde er niets van.

Anto haastte zich om de koffers op het bagagerek te zeulen en maakte dat hij wegkwam.

Cara ververste haar glimlach. ‘Ook al hebt u eerder bij ons gelogeed, zal ik u nog een keer wegwijs maken in de kamer?’

‘Rot nou maar gewoon op, dikke trut.’

Vihaan hapte naar adem.

Cara zou straks een hartig woordje met hem wisselen.

‘Zoals ik al zei: rot op en neem dat schoothondje van je mee, die is-aanhanger.’

‘Natuurlijk, meneer.’

Ze liepen de kamer uit naar de trap.

‘Zo! Ling heeft niet overdreven. Hij is verschrikkelijk,’ mompelde Vihaan.

‘Hij heeft een reis van misschien wel achttien uur achter de rug. Hij is moe.’

‘De vorige keer heeft hij Ling aan het huilen gemaakt. Daarom ben je zo vroeg begonnen vandaag, hè? Omdat jij de enige bent die hem aankan. En wat was dat voor opmerking over is? Ik ben nota bene hindoe.’

‘Vihaan, lieverd, niet doen. Laat je nou niet op stang jagen.’

‘En dan nog eens wat! Jij bent niet dik.’

Ze keken elkaar aan en moesten opeens allebei lachen. ‘Maar,’ zei hij toen, ‘je bent wel een...’

Ze probeerde een hand tegen zijn mond te drukken en hij wurmde zich los. Ze waren allebei giechelig door de ontlasting van al die spanning. Lachend kwamen ze bij de receptie aan.

‘Was het erg?’ vroeg Madelyn.

‘Nou en of. Ik zit bij is en...’

‘En ik ben een dikke trut.’

Na een vluchtige blik om zich heen om te zien of er geen gasten in de buurt waren lachten ze het laatste beetje stress weg.

‘Zeg,’ kwam Madelyn ertussen, ‘die winnaars van de prijsvraag, meneer en mevrouw Roberts, worden om één uur verwacht. Welke kamer had je voor hen in gedachten?’

‘Ik twijfel nog,’ zei Cara. ‘Om een beslissing te nemen, moet ik hen eerst zien.’

Zo nu en dan won een geluksvogel in een radiospelletje een paar overnachtingen voor twee personen in Hotel Ardglass. Meestal waren dat mensen die zo’n verblijf normaal gesproken niet konden betalen. Cara en haar team waren altijd net zo enthousiast als de winnaars zelf en wilden dat ze met volle teugen zouden genieten van het hotel.

‘Wat weten we van ze?’

Ze keken altijd even discreet op social media om blunders te voorko-

men, zoals het neerzetten van een fles champagne op de kamer van een alcoholist die was gestopt met drinken.

‘Niet veel. Getrouwd stel. Paula en Dave Roberts. Midden veertig. Komen uit een klein stadje in County Laois. Zo te zien hebben ze twee kinderen in tienerleeftijd.’ Sommige prijswinnaars vonden het fantastisch als ze het penthouse kregen. Maar anderen, mensen die niet gewend waren aan vijfsterrenhotels, voelden zich beter op hun gemak op een gewone kamer. Cara wist het altijd pas helemaal zeker als ze de gasten had ontmoet.

2

Honderdachtig kilometer verderop, in Hotel Lough Lein in County Kerry, bekeek Nell de geplastificeerde kaart van de minibar. ‘Zeven euro voor een flesje bier? Drie euro voor een blikje cola?’ Ze zweeg even geschokt. ‘Die lachen zich rot hier. Ik heb bij de laatste rotonde een Lidl gezien. Daar kunnen we alles kopen voor een fractie van de prijs.’

Liam haalde zijn schouders op. ‘Dat hoeft niet. Pak gewoon wat je wilt, Jessie betaalt.’

‘Dat voelt niet goed.’

‘Ach joh, vergeleken met wat ze voor deze kamer – voor alle kamers – betaalt, is het bedrag van de minibar peanuts. Zelfs met jouw drankgebruik. Trouwens, Jessie doet daar niet moeilijk over, zo is ze niet.’

Nell rekende uit hoeveel kamers Jessie geboekt moest hebben; ze telde ze af op haar vingers. ‘Jessie en Johnny, Cara en Ed, jij en ik. En dan de kinderen: Ferdia en... Hoe heet dat vriendje? Barty. Zij dus. Saoirse en Bridey. TJ en Dilly. Die twee van Cara en Ed. Zijn we er dan? Ik heb te weinig vingers...’

‘Zeven kamers dus. Maar ze boekt altijd heel ver vooruit en ze krijgt korting.’

‘Vier nachten, vijfsterrenhotel, bovenste verdieping, uitzicht op het meer, in het paasweekend. Liam, ze moeten wel bulken van het geld.’

‘Ze werkt hard. Zij allebei.’ Ze hadden het hier al te vaak over gehad, hij werd er zo langzamerhand niet goed van.

Zonder veel belangstelling zette hij de tv aan en zapte in rap tempo langs een praatprogramma, een tekenfilm, een rugbywedstrijd en een nieuwsbericht over een treurig aandoende mensenmenigte achter hekken van prikkeldraad... De camera werd gericht op een jongetje dat bij zijn vader op de schouders zat, met een plastic tas op zijn hoofd – zo te

zien van de supermarkt – tegen de stromende regen. Liam klikte onmiddellijk de televisie uit, maar het was al te laat, Nell had het gezien. ‘Laten we even het balkon gaan bekijken,’ zei hij snel.

Hij deed de glazen schuifdeur open en liep naar buiten. Tot zijn opluchting kwam Nell achter hem aan. Zwijgend leunden ze tegen de reling en keken uit over het zachte marineblauw van het meer en het gril-lige grijsgroen van de heuvels aan de overkant. Drie verdiepingen lager holden gillende kinderen over het hotelterrein.

‘Mooi, hè?’ zei Liam. ‘Zeer *Instagrammable*.’

‘Ha ha.’ Nell pakte haar telefoon en maakte een hele reeks kiekjes. ‘Ja, het is schitterend.’

‘Ben je nu blij dat je bent meegegaan?’

‘Ha! Alsof ik iets te kiezen had.’

Liam haalde zijn schouders op. Als Jessie een decreet uitvaardigde, gehoorzaamden de meeste mensen vanzelf.

Hij was nu vijf maanden met Nell getrouwd. Aanvankelijk had Jessie hun nog de ruimte gegeven, maar de afgelopen paar weken had ze hen voor allerlei familiebijeenkomsten uitgenodigd. De druk om dit weekend niet te weigeren was groot geweest.

‘Ik heb serieus nog nooit iemand ontmoet met zo veel overredingskracht,’ zei Nell.

‘Jij bent zelf ook niet bepaald makkelijk over te halen. Ik zou mijn geld op jou inzetten,’ zei Liam, en hij was opgelucht dat ze daarom lachte.

Verderop in dezelfde gang stelde Johnny teleurgesteld vast dat Jessie en hij een suite met twee slaapkamers toegewezen hadden gekregen, die ze moesten delen met hun twee jongste dochters, TJ en Dilly. Hij had voor dit weekend gehoopt op seks met Jessie zonder bang te hoeven zijn dat er kleine voetjes naar hun kamer zouden trippelen om hen te bestormen.

Een afgesloten deur was zijn idee van vrijheid.

Maar Jessie had gezegd dat Dilly te jong was voor een eigen hotelkamer. ‘Misschien volgend jaar, als ze acht is.’

‘Ze wordt volgende máánd acht. En TJ is er ook bij. Zij is negen, ze let wel op haar.’

‘Hou toch op.’

Over TJ gesproken: daar kwam ze net aan, op de voet gevolgd door Dilly. ‘Mam, ik heb mijn koffer uitgepakt. Applaus, graag.’

‘Je bent een held. Dat is meer dan ik van je vader kan zeggen.’

‘Waarom zou ik mijn koffer uitpakken?’ zei Johnny. ‘Jij kunt het toch veel beter dan ik.’

‘Doe het zelf, luie donder!’ zei TJ.

Johnny schoot in de lach. ‘Wie zou ze dat nou hebben horen zeggen?’

‘Mama.’

‘Dat weet ik, schat. Het was een retorische vraag.’

‘Wat is dat?’

“Retorisch” betekent dat er geen antwoord wordt verwacht,’ legde Bridey op gewichtige toon uit.

Waar kwam zij nou ineens vandaan?

‘De deur van jullie suite stond open,’ legde Bridey uit. ‘Jullie moeten echt voorzichtiger doen. Ik had wel iedereen kunnen zijn.’ Ze richtte zich tot TJ en Dilly. ‘Kom mee, kinders, dan gaan we jullie kamer inspecteren.’

Johnny begon aan het ophangen van zijn kleren. ‘Bridey weet ongetwijfeld iets te vinden wat onveilig is. Wat een irritant kind is het ook.’

‘Johnny, hou op. Zeg dat nou niet, ze heeft scherpere oren dan een vleermuis. Trouwens, dat bemoeizieke gaat wel over, ze is pas twaalf.’

Hij stopte even met uitpakken. ‘Heb ik nou een pák bij me? Ik dacht dat we hier waren voor een relaxed weekendje.’

‘Zaterdagavond eten we in het chique restaurant.’

‘Ik wil geen pak aan.’

‘Niemand dwingt je. Je hebt in ieder geval de optie als het zover is.’

Ja, hoor. ‘Oké, Mission Control, wat staat er allemaal op de agenda?’

‘Vanavond een ongedwongen etentje in de brasserie, om half zeven, lekker vroeg. Daarna gaan de kinderen naar de film en kunnen wij nog wat drinken met z’n allen. Morgen, Goede Vrijdag, is naar keus te besteden.’

Dat wilde alleen maar zeggen dat ze voor morgen geen uitgebreide lunch of diner had gepland. Hij kon evengoed nog gedwongen worden tot een lange wandeling. Of een ontmoeting met vrienden uit Dublin die ook in Kerry waren. En wat had dat voor zin? Thuis konden ze met hen afspreken wanneer ze maar wilden. Het was de bedoeling dat hij er even helemaal úit was.

‘Morgen mag iedereen roomservice bestellen,’ zei Jessie. ‘Of een tosti in de lobby, wat ze maar willen.’

‘Mag je ook de stad in om patat te gaan eten?’ vroeg Bridey, die samen met TJ en Dilly de kamer weer was binnengekomen.

Johnny zag wel dat Jessie dat geen erg goed idee vond. Ze had graag iedereen in de buurt, zodat ze hen op elk gewenst moment kon optrommelen. Als ze de kans had gekregen, had ze het hele stel elektronische enkelbanden omgedaan.

‘Mam, pap, hebben jullie wel gezien dat die ramen ópen kunnen? Mag ik iedereen er even aan herinneren dat we hier op de derde verdieping zitten?’

‘Ze gaan maar vijf centimeter open, en geen millimeter meer,’ zei Jessie. Haar telefoon piepte, en ze pakte het toestel op. ‘Dat méén je verdomme niet!’

‘Wat is er?’

‘Ferdia en Barty hebben hun trein gemist.’

‘Je kunt ook niks aan hen overlaten.’ TJ klonk precies zoals haar moeder, het was haast griezelig.

‘Ze zijn naar een of andere demonstratie geweest.’ Jessie toetste iets in en bracht de telefoon naar haar oor. ‘Ferdia, wat ís dit verdomme?’

‘O, jakkes.’ Dilly drukte haar handen tegen haar oren.

‘Je meent het. Nou moet je eens even goed naar me luisteren... Nee! Nee, je komt niet onder dit weekend uit. Jullie hebben het zo goed, daar horen ook verantwoordelijkheden bij. Dit is je familie.’ Al pratende had ze op haar iPad zitten klikken. ‘Morgenmiddag om één uur vertrekt er een trein die om kwart voor vijf in Killarney aankomt. Daar zitten jullie in.’ Ze verbrak de verbinding.

Haar wrok bleef in de lucht hangen.

Dilly vroeg: ‘Mam, mag tante Nell komen spelen?’

Jessie wuifde hen weg. ‘Bridey, doe haar eens voor hoe ze naar de kamer van Liam en Nell kan bellen.’ Ze ging zitten, ongewoon stil voor haar doen; het was duidelijk dat ze ergens over piekerde. ‘Iemand zal morgen die twee idioten van het station moeten halen,’ zei ze toen. ‘Dat komt slecht uit voor de plannen met...’

‘Ik dacht dat morgen “naar keus te besteden” was!’

‘Ja, maar...’ Ze lachte schuldbevestigend naar hem. ‘Ik zat te denken... We hebben nog nooit in zo’n rijtuigje gezeten. Bij de Gap of Dunloe, weet je wel?’

‘O nee, schat. Dat doen alleen Amerikaanse toeristen.’

‘Het lijkt me leuk.’

‘Jessie.’ Hij stopte met het uitpakken van zijn koffer. ‘Ik zou me kapot schamen.’

‘We maken nieuwe herinneringen.’

‘Serieus. Ik zou therapie nodig hebben om die herinnering uit mijn kop te krijgen.’

‘Tante Nell is er!’ joelde Dilly op de gang. ‘En ze heeft roze haar!’ Ze sleepte haar nieuwste tante de kamer in. Nells lange, dikke haar was inderdaad roze; een pasteltint, niet zo’n knalkleur die pijn deed aan je ogen.

‘*O my god*, wat zie je er goed uit!’ Jessie sprong op van het bed. ‘En niet alleen je haar, alles!’

Nell droeg een loszittende donkerblauwe overall met Dr. Martens-schoenen eronder, en in haar haar een sjaaltje dat tot een grote strik was geknoopt. Ze zag eruit alsof ze zojuist een schuur had geschilderd. En waarschijnlijk had ze dat ook. Ze werkte als decorbouwer in het theater, en Johnny vond het onderscheid tussen haar werken haar gewone kleding lastig te bepalen. Jessie was erg te spreken over Nells outfits, wist hij. In haar ogen gaf Nell hun, als familie, ‘karakter’.

‘Bedankt hiervoor.’ Nell gebaarde onhandig om zich heen. ‘Onze kamer, dit hotel. Liam en ik zouden nooit op zo’n mooie plek kunnen overnachten.’

‘Ach lieverd,’ zei Jessie. ‘Het is jullie zo gegund. We vinden het allemaal heel fijn dat jullie er zijn.’

‘Dank je wel.’ Ze kreeg een hoogrode kleur.

‘Mag ik mijn haar ook roze maken?’ vroeg Dilly.

‘Ik denk niet dat dat gaat, bunny,’ zei Jessie. ‘Jouw haar is te donker.’

Saoirse van zeventien, Bridey van twaalf en TJ van negen waren allemaal jongere kopieën van Jessie: lang en blond. Dilly, de jongste, was klein en stevig gebouwd en had warrig bruin haar; onmiskenbaar een Casey.

‘Oo! En jij dan, mam? Jij hebt licht haar. Verf het roze!’

‘Ik zou er een moord voor doen om zelfs maar voor één tiende zo cool te zijn als Nell, maar mijn haar bevat nu al meer chemische troep dan heel Noord-Korea bij elkaar. Als ik het nog een keer verf, hou ik straks hele plukken in mijn hand.’

‘Om maar te zwijgen van de reacties op je werk,’ zei Johnny.

‘Ja.’ Ze zuchtte. ‘O, Nell, wacht! Heb je al een behandeling geboekt in het wellnesscentrum voor dit weekend?’

‘Eh, nee...’ Nell trok een ongemakkelijk gezicht. ‘Ik heb nog nooit een massage gehad.’

‘Wat? Dat meen je niet! Dat kan echt niet, hoor.’

Nell glimlachte. ‘Ik weet niet of het wel iets voor mij is.’

‘Toe nou, je moet een massage nemen. Laat maar bijschrijven op de kamerrekening. O, shit.’ Jessie kreeg ineens de zenuwen. ‘Misschien is het wel volgeboekt. We gaan het meteen proberen. Johnny, bel het wellnesscentrum.’

‘Nee, niet doen,’ zei Nell.

Johnny bleef halverwege de telefoon met een ruk staan. Voor welke vrouw was hij het bangst?

Hij werd gered door TJ. ‘Gaan we nou nog?’

‘We gaan.’ Nell haastte zich met Bridey, TJ en Dilly de suite uit.

‘O, Johnny,’ zei Jessie vol afgrijzen. ‘Ze heeft nog nooit een massage gehad.’

‘Ze is dertig, een millennial. Die hebben geen geld.’

‘Dat weet ik. Ik bedoel... ik wéét het! Maar...’

‘Hou je een beetje in! Je doet nu alsof ze nog nooit een banaan heeft gezien. Leg me liever uit hoe het zit met de agendapunten van dit “ontspannen” weekend.’

‘Het wordt echt wel ontspannen!’ Ze giechelde. ‘God, ik trek het amper. Het blijft zwaar tot het moreel beter wordt, hè?’

3

Rond één uur liepen een man en een vrouw, stijf van onzekerheid, aarzelend naar de receptie van Hotel Ardglass. Cara schoot achter de balie vandaan en zette haar breedste glimlach op. ‘Meneer en mevrouw Roberts?’

‘Eh... Ja. Dat zijn wij.’

Dit was beslist geen penthousesituatie. Die arme mensen waren doodsbenauwd. Dave droeg een pak dat gemaakt was voor een jongere, slankere man en Paula’s te formele jurk was waarschijnlijk speciaal voor de gelegenheid aangeschaft. De vaste gasten van het Ardglass wipten gewoonlijk binnen op gympen en in informele vrijetijdskleding, waarvan de gedempte kleuren en nonchalante uitstraling het forse prijskaartje tegenspraken.

Ze leidde het echtpaar Roberts voorzichtig naar een groepje fauteuils. ‘Mag ik u een kop koffie aanbieden? Thee? Een glas champagne?’

‘Doet u voor ons geen moeite,’ zei Dave.

‘Het is geen moeite. Maar we kunnen het ook naar uw kamer sturen zodra we u hebben ingecheckt. Zullen we dat maar doen?’ Ze glimlachte weer, ze wilde niets liever dan dat ze hiervan zouden genieten. De bruidssuite was geen goed idee, besloot ze. Ze zouden zich waarschijnlijk opgelaten voelen door de stilzwijgende sexy suggestie. Maar ze gunde hun meer dan een gewone kamer. Klik, klik, klik, ging het in haar hoofd terwijl ze in gedachten de boekingen voor de komende dagen doornam. ‘Ik kijk even naar uw gegevens.’ Ze liep naar de balie en mompelde vanuit haar mondhoek tegen Madelyn: ‘Corrib-suite.’

‘Perfect,’ zei Madelyn zachtjes, en ze pakte de telefoon om meteen in actie te komen.

Cara hield het echtpaar Roberts aan de praat terwijl de Corrib-suite